

- Po trzecie, w pkt 301 i 303–309 zaskarżonego wyroku Sąd dopuścił się naruszenia metody odrębnego podmiotu oraz zasady ceny rynkowej (ALP), co stanowi naruszenie art. 107 ust. 1 TFEU czy też prawa krajowego, stwierdzając, że czynności podejmowane formalnie przez dyrektorów ASI i AOE stanowią funkcje pełnione przez siedziby główne tych spółek w związku z licencjami na korzystanie z praw własności intelektualnej Apple'a. To, że Sąd nie uwzględnił zawartych w spornej decyzji oraz w uwagach pisemnych Komisji wyjaśnień w przedmiocie tego, dlaczego te czynności nie stanowią funkcji pełnionych przez siedziby główne tych spółek dla potrzeb zastosowania metody odrębnego podmiotu oraz zasady ceny rynkowej (ALP), stanowi uchybienie proceduralne i naruszenie obowiązku uzasadnienia. Takim uchybieniem proceduralnym jest też oparcie przez Sąd wyciągniętego przezeń wniosku na niedopuszczalnym dowodzie.

Drugi zarzut odwołania: Sąd Unii Europejskiej oddalając zawarty w spornej decyzji posiłkowy wniosek dotyczący korzyści dopuścił się szeregu naruszeń prawa. Zarzut ten dzieli się na trzy części:

- Po pierwsze, w pkt 349, 416, 434 i 435 zaskarżonego wyroku Sąd dopuścił się naruszenia prawa przy stosowaniu zasad rządzących postępowaniem dowodowym, których musi przestrzegać Komisja, aby wykazać istnienie korzyści.
- Po drugie, w pkt 315–481 zaskarżonego wyroku Sąd dopuścił się uchybienia proceduralnego opierając swe rozstrzygnięcie o oddaleniu posiłkowego wniosku dotyczącego korzyści na argumentach, których ani Irlandia ani spółki ASI/AOE nie podniosły w ich skargach w pierwszej instancji.
- Po trzecie, w pkt 315–481 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie przedstawił sporną decyzję i naruszył art. 107 ust. 1 TFEU czy też prawo krajowe dochodząc do wniosku, że Komisja w drodze przedstawionego w tej decyzji rozumowania posiłkowego nie wykazała istnienia korzyści.

(¹) Decyzja Komisji (UE) 2017/1283 z dnia 30 sierpnia 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.38373 (2014/C) (ex 2014/NN) (ex2014/CP) wdrożonej przez Irlandię na rzecz Apple (Dz.U. 2017, L 187, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons
(Belgia) w dniu 5 października 2020 r. – TP / Institut des Experts en Automobiles**

(Sprawa C-502/20)

(2021/C 35/34)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: TP

Druga strona postępowania: Institut des Experts en Automobiles

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 5 § 1 pkt 2 lit. b) i art. 6 belgijskiej ustawy z dnia 15 maja 2007 r. o uznawaniu i ochronie zawodu rzeczoznawcy motoryzacyjnego, w związku z przepisami ustawy z dnia 12 lutego 2008 r. ustanawiającej nowe ogólne ramy uznawania kwalifikacji zawodowych WE, w szczególności jej art. 6, 8 i 9, można interpretować w ten sposób, że usługodawca, który przenosi swoją siedzibę do innego państwa członkowskiego, po dokonaniu takiej zmiany nie może wpisać się w swoim państwie pochodzenia, czyli Belgii, do prowadzonego przez IEA rejestru usług wykonywanych tymczasowo i okazjonalnie, celem wykonywania tam działalności w sposób tymczasowy i okazjonalny. Czy taka wykładnia jest zgodna ze swobodą przedsiębiorczości uznaną w prawie Unii?

- 2) Czy przepisy art. 5 § 1 pkt 2 lit. b) i art. 6 belgijskiej ustawy z dnia 15 maja 2007 r. o uznawaniu i ochronie zawodu rzeczoznawcy motoryzacyjnego, w związku z przepisami ustawy z dnia 12 lutego 2008 r. ustanawiającej nowe ogólne ramy uznawania kwalifikacji zawodowych WE, w szczególności jej art. 6, 8 i 9, interpretowane w ten sposób, że pojęcie działalności tymczasowej i okazjonalnej wyklucza możliwość świadczenia przez usługodawcę mającego siedzibę w państwie członkowskim pochodzenia usług w innym państwie członkowskim, jeżeli są one powtarzalne, ale w nieregularnych odstępach czasu, lub [wyklucza] posiadanie w tym ostatnim państwie określonej infrastruktury, są zgodne z wyżej przywołanymi przepisami dyrektywy [2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych] ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 2005, L 255, s. 22.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht
Oberösterreich (Austria) w dniu 19 października 2020 r. – J.P. / B.d.S.L.**

(Sprawa C-521/20)

(2021/C 35/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: J.P.

Druga strona postępowania: B.d.S.L.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (w szczególności w związku z dyrektywą 1999/62/WE ⁽¹⁾) należy interpretować w ten sposób, że rozpatrywane łącznie przepisy krajowe, które – jak § 20 ust. 2 BStMG w związku z § 22 ust. 2 VStG – nakazują kumulatywne ściganie i karanie seryjnych naruszeń obowiązku uiszczenia opłat za przejazd popełnionych na wyznaczonych odcinkach dróg, są sprzeczne z zakazem wielokrotnego sądenia lub karania wtedy, gdy w tym zakresie nie został jednocześnie ustanowiony na poziomie ustawowym obowiązek koordynacji wszystkich organów i sądów właściwych do prowadzenia tych postępowań karnych oraz wyraźny obowiązek skutecznego stosowania zasady proporcjonalności w odniesieniu do wysokości kary łącznej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe (Dz.U. 1999, L 187, s. 42).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberstern Gerichtshof
(Austria) w dniu 19 października 2020 r. – OE / VY**

(Sprawa C-522/20)

(2021/C 35/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: OE

Strona pozwana: VY